

N:o 6.

Ank. till Riksd. Kansli d. 31 Mars 1870, kl. 1 e. m.

Memorial, angående afskrifning ur Diskontkontorets räkenskaper af åtskilliga lån och öfverräntor.

I den berättelse, Utskottet från styrelsen öfver Diskontkontoret emottagit, har styrelsen hemställt, att dels kapitalåterstoderna med derå upplupna räntor å sex lån från handels- och närings-diskontfonden och tre lån från allmänna diskontfonden, för hvilka lån någon vidare godtgörelse icke vore att förvänta, och dels upplupna öfverräntorna å fyra från allmänna diskontfonden utgifna lån, måtte ur räkenskaperna få afskrifvas.

I afseende på de till afskrifning föreslagna lånen, å hvilka större eller mindre del af det ursprungliga lånekapitalet återstår obetaldt, har Utskottet inhemtat, att alla för dessa Bankens fordringar betalningsskyldige redan äro döda och att urarfvagörelse efter dem i laga ordning egt rum, så att någon vidare godtgörelse icke är att förvänta.

Beträffande åter de till afskrifning föreslagna öfverräntor å lån, hvilka blifvit till kapitalet fullt betalda, har inhemtats:

i afseende på öfverräntor, 1,115 R:dr 48 öre, för ett af L. M. Lagerheim år 1855 upptaget lån, att någon godtgörelse härför lika litet är att förvänta, som för det af samma man upptagna, nu till afskrifning föreslagna lånekapital;

att sedan tvänne af J. Petersson och B. G. Magnusson upptagna lån blifvit, efter det de derför utfärdade förbindelser genom domstols beslut förklarats i vissa delar falska, till kapitalet fullt betalda af den, som till Diskontkontoret inlemnade lånedokumenterna och förbundit sig att för deras riktighet ansvara, någon godtgö-

relse af öfverräntorna, å det förra 246 R:dr 64 öre och å det sednare 53 R:dr 66 öre, icke kunde erhållas, enär, enligt Kongl. Maj:ts i dylika frågor gifna utslag, den ansvarige inlemnaren icke är skyldig att vidkännas annan ränta än 5 procent från den dag han, efter inträdandet af hans betalningsskyldighet, blifvit för sina förbindelser sökt;

samt slutligen, beträffande till afskrifning anmäld öfverränta, 562 R:dr 50 öre, å ett till J. G. Olausson år 1867 utgifvet lån, att densamma utgjorde oguldna öfverräntebeloppet å ett nämnde person den 31 Januari 1867, uppå 6 månaders tid, beviljadt lån å 2,500 R:dr emot säkerhet af första in-teckningen å 4,500 R:dr i $\frac{7}{32}$ mantal kronoskatte Wargsmåla inom Södra Møre härad af Calmar län, hvilken egendom för år 1865 var taxerad till 6,400 R:dr; att, vid å förfallotiden uteblifven liqvid, Olausson blifvit lagsökt hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i länet, som ock genom utslag den 28 December 1867 förpligtat honom till den yrkade betalningsskyldigheten och anbefallt Kronofogden O. E. Rooth att utslaget i laga ordning till verkställighet befordra; att, då Olausson befunnits sakna tillgång till skuldens gäldande, de $\frac{7}{32}$ mantal Wargsmåla, hvori hypotheksreversen var in-tecknad, utmäts; att, efter flera fruktlösa auktionsförsök, omsider auktion till egendomens ovilkorliga försäljning den 24 Mars 1868 blifvit utlyst, hvarom likväl särskild underrättelse icke Banken meddelats, emedan Kronofogden Rooth, som hade utslaget till verkställighet och sjelf förrättade auktionen, ansett sig dervid böra bevaka Riksbankens såsom första in-teckningshafvare rätt; att i sådant ändamål och till förekommande deraf, att hemmanet, efter hvad Rooth på goda skäl trott sig kunna befara, skulle komma att försäljas till ett pris, hvarigenom Banken gjort en betydlig förlust, Rooth låtit genom annan person för Bankens räkning inropa hemmanet för 2,800 R:dr; men att styrelsen, vid derom erhållen underrättelse, icke funnit skäl att godkänna denna åtgärd, som sålunda af Rooth vidtagits utan styrelsens dertill lemnade begifvande; att den upprättade köpeskillingsliqviden emellertid visade att, efter afdrag af utmätning-, auktions- m. fl. umgälder, innehafvaren af in-teckningen å 4,500 R:dr egde att af köpeskillingen erhålla 2,754 R:dr 86 öre, hvartill komme ränta, så att, då styrelsen nu vägrat att för Bankens räkning godkänna köpet och Kronofogden Rooth följaktligen fått stadna för detsamma, Banken hade att af honom undfå full godtgörelse för sin fordran hos Olausson; att, efter en långvarig skriftvexling mellan Bankens ombudsman och Rooth, och sedan flera af denne sednare vidtagna försök att utan förlust få återförsälja egendomen misslyckats, Rooth vid slutet af sistlidne år inkommit med handlingar för erhållande af ett nytt lån i sitt eget namn å 2,500 R:dr i ändamål att dermed till kapitalet gälda Olaussons lagsökta lån, men att Rooth, under anförande, bland annat, deraf att han endast af nit och omtanka för Bankens bästa inropat hemmanet och att Banken genom den därför erhållna köpeskillning 2,800 R:dr, som af honom nu måst betalas, tvifvelsutan räddats från en jemförelsevis stor förlust, tillika anhållit att honom måtte tillåtas få gälda Olaus-

sons skuld med allenast 2,000 R:dr, då således en eftergift å kapitalet af 500 R:dr skulle ifrågakomma, eller att han åtminstone kunde befrias från erläggandet af upplupna räntan på Olaussons lån, hvilken ränta, beräknad till 1869 års slut, utgjorde 362 R:dr 50 öre, samt att styrelsen, som ansett den af Rooth för det sökta lånet å 2,500 R:dr erbjudna säkerhet vara antaglig, funnit sig böra i så måtto understödja denna anhållan, att styrelsen ville hos Utskottet tillstyrka eftergift af förenämnda ränteskuld, då, efter dess uppfattning, ingen anledning sig företett att Kronofogden Rooth af annan bevekelsegrund, än den af honom angifna, eller nit och omtanka för Riksbankens fördel, låtit verkställa det ifrågavarande auktionsinropet, och då, om också underrättelse angående egendomens ovilkorliga försäljning blifvit Banken särskildt meddelad, det varit tvifvelaktigt att styrelsen funnit det vara med Bankens fördel förenligt att göra anbud på en fastighet af beskaffenhet som denna, samt då, äfven om ett inrop för Bankens räkning ansetts böra ega rum, styrelsen sannolikt därför bestämt en lägre köpeskilling än Rooth låtit bjuda och nu är nödsakad att själf utbetala, hvarigenom Banken således, efter hvad visadt blifvit, redan vore skyddad från kapitalförlust på Olaussons lån.

Utskottet finner hvad styrelsen för diskontkontoret sålunda upplyst innefatta giltiga skäl för afskrifning ur Bankens räkenskaper af samtliga de i sådant afseende anmälda lån och öfverräntor, samt hemställer fördenskull,

att ur räkenskaperna må få afskrifvas *dels* kapitalåterstoderna med derå upplupna räntor å följande lån, nemligen:

a) från Handels- och Näringsdiskontfonden
vexlar

N:o 66	P. J. Undén, förfallen år 1867	R:dr 2,977,43,
„ 241	D:o „ „ „	„ 1,687,25,
„ 372	D:o „ „ „	„ 2,977,50,

lån mot löpande förskrifning

„ 412	A. Lovisin, förfallet år 1855	R:dr 195,95,
„ 275	L. M. Lagerheim, förfallet år 1855	„ 825,93,
<i>kreditiv</i>		
„ 57	C. W. Hammarskjöld, förfallet år 1850	R:dr 7,652,57,

b) från Allmänna diskontfonden

„ 15,782	M. J. Hammarskjöld, förfallet år 1850	R:dr 2,991,30,
„ 2,502	A. Lovisin „ „ 1853	„ 453,47,
„ 2,505	D:o „ „ „	„ 572,42,

med tillsammans R:dr 20,294,82;

dels upplupna öfverräntorna å nedannämnda från allmänna diskontfonden utgifna lån, nemligen:

N:o	3,054	L. M. Lagerheim, förfallet år	1855	R:dr	1,445,48,
,,	10,104	J. Petersson, „ „	1865	,,	246,61,
,,	13,071	B. G. Magnusson, „ „	1866	,,	55,66,
,,	4,200	J. G. Olausson, „ „	1867	,,	562,50,
						<u>med tillsammans R:dr 1,748,25.</u>

Stockholm den 31 Mars 1870.

J. G. Agardh.

Utskottets ordförande.

N:o 7.

Ank. till Riksd. Kansli d. 31 Mars 1870, kl. 1 e. m.

Memorial, i fråga om afskrifning af åtskilliga vid Lånekontoret i Göteborg balanserade öfverräntor å derstädes upptagna diskontlån.

Styrelsen öfver Lånekontoret i Göteborg har uti dess till Utskottet afgifna berättelse hemställt, att ur räkenskaperna måtte få afskrifvas sammanlagda beloppet af upplupna öfverräntor å fyra stycken från allmänna diskontfonden utgifna, till kapitalbeloppen godtgjorda lån.

Af de angående ifrågavarande lån meddelade redogörelser har Utskottet inhemtat:

1:o) beträffande till afskrifning anmäld öfverränta, 65 R:dr 17 öre, å ett till H. J. Larsson utgifvet och år 1865 förfallet lån, att sedan låntagaren och borgensmännen blifvit ålagde betalningsskyldighet, vid utslagets verkställighet så väl lös som fast